

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně **A. S.**, zastoupená R. M., proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR** se sídlem Praha, Na Poříčním právu 1/376, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16.2.2017, č.j. MPSV-2017/38692-923, sp. zn. SZ/MPSV-2016/193698-923, o **příspěvku na péči**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ČR **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 16.2.2017, č.j. MPSV-2017/38692-923, sp. zn. SZ/MPSV-2016/193698-923 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce

ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 18.8.2016 č.j. 22749/2016/CTE, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a rozhodnuto poskytovat žalobkyni tento příspěvek v původní výši 800 Kč měsíčně.

Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které namítala, že s ohledem na její zdravotní stav jí měl být přiznán příspěvek na péči odpovídající vyššímu stupni. Jestliže žalovaný opřel svůj závěr o posudek posudkové komise, pak tato komise podrobněji nezkoumala její zdravotní stav a bez účasti její a jejího zmocněnce si nemohla učinit o tomto zdravotním stavu odpovídající představu. Rozhodnutí žalovaného nemá oporu v provedeném místním šetření. Žalobkyně nezvládá, respektive zvládá pouze s dopomocí tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Navrhovala proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 8.6.2017 poukázal zejména na závěr posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 2.2.2017, podle kterého žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá celkem 4 základní životní potřeby a to mobilitu, tělesnou hygienu, péči o zdraví a péči o domácnost. Podle tohoto posudku nejde u žalobkyně o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2, písm. b), c), d) zákona o sociálních službách, ve znění zákona č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II., III., IV, jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. – lehká závislost.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2017, č.j. MPSV-2017/38692-923, sp. zn. SZ/MPSV-2016/193698-923, připojeného správního spisu žalovaného téže spisové značky, správního spisu správního orgánu I. stupně sp. zn. UP/19728/2014/SS, žalobkyní předložené lékařské zprávy praktické lékařky MUDr. Y. R. a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s., jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalovaného (§ 75 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyni byl přiznán rozhodnutím Úřadu práce ČR, krajská pobočka v Ostravě ze dne 30.6.2014 příspěvek na péči ve výši 800 Kč od března 2014. Dne 26.2.2015 podala žalobkyně návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a o tomto návrhu rozhodl Úřadu práce ČR, krajská pobočka v Ostravě rozhodnutím ze dne 11.8.2015 tak, že tento návrh zamítl a že příspěvek na péči bude žalobkyni poskytován v původní výši 800 Kč měsíčně. Další návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 21.4.2016 (žádost byla správnímu orgánu I. stupně doručena dne 25.4.2016). Dne 24.5.2016 bylo provedeno správním orgánem I. stupně sociální

šetření. Ze záznamu o tomto sociálním šetření krajský soud zjistil mimo jiné, že co se týká základní životní potřeby stravování, tak žalobkyně je schopna si přemístit věci po stole, je schopna si namazat pečivo, nakrájet si jídlo na sousta, maso musí nakrájet pečující osoba, najíst se lžící a vidličkou, pije z menší skleničky (0,2 l), pít si však nenalije a neudrží. K základní životní potřebě oblékání a obouvání je v záznamu uvedeno, že je žalobkyně schopna vhodného výběru oblečení a správného vrstvení, obléká se v sedě a potřebuje větší časový prostor, pokud potřebuje pomoc, pomáhá při oblékání manžel. Na doma volí oblečení jednoduché na oblékání a to noční košili nebo nějakou domácí zástěru. Ven nevychází a není tedy potřeba oblékat další svršky. Co se týče základní životní potřeby orientace, je v záznamu uvedeno, že má žalobkyně špatný sluch a zhoršuje se jí i zrak, musí užívat brýle. Zhoršuje se jí paměť, orientovaná je přiměřeně svému věku. K základní životní potřebě osobní aktivity se v záznamu uvádí, že osobní záležitosti a placení potřebného vyřizuje manžel žalobkyně, lékaře navštěvuje, ale léky jí vyzvedává vnučka. Vnuk ji na základě plné moci zastupuje ve správním řízení. Žalobkyně není mimo rodinu nikým kontaktována. Den tráví v posteli, je hodně unavená, podřimuje. V televizi ráda sleduje pohádky, soutěžní pořady, dokumenty i seriály. Čte už jen krátce kvůli špatnému zraku a brzy unaveným očím, chvilkově luští osmisměrky s velkými písmeny. Dne 25.7.2016 byl podán posudek lékaře OSSZ Karviná, ze kterého krajský soud zjistil, že u žalobkyně se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav způsobený generalizovanou aterosklerózou s omezenou mobilitou, instabilitou a počínající demencí. Podle tohoto posudku žalobkyně nezvládá 4 základní životní potřeby a to mobilitu, tělesnou hygienu, péči o zdraví a péči o domácnost. Na základě tohoto posudku vydal Úřad práce ČR, krajská pobočka v Ostravě dne 18.8.2016 rozhodnutí, kterým návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči žalobkyni zamítl a rozhodl, že příspěvek na péči bude poskytován v původní výši 800 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání prostřednictvím svého zmocněnce, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odvolání žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně nepřihlédl k výsledku místního šetření a že nezvládá celkem 8 základních životních potřeb a to: mobilitu, orientaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost.

Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že jeho součástí je posudek PK MPSV ČR ze dne 2.2.2017, v němž je uvedena použitá zdravotní dokumentace žalobkyně od praktické lékařky MUDr. Y. R., posudkový spis žalobkyně vedený u OSSZ Karviná, doložené lékařské nálezy a záznam ze sociálního šetření ze dne 24.5.2016. V diagnostickém souhrnu onemocnění žalobkyně posudková komise uvedla, že se u ní jedná povšechnou aterosklerózu, ICHS chronika, NYHA II, hypertenzní chorobu na terapii, stav po spirální zlomenině pravé holenní kosti ve střední třetině, stav po hřebování, stav po zlomenině kotníku pravé nohy a oboustrannou gonartrózu. K odvolacím námitkám žalobkyně posudková komise ve svém posudkovém hodnocení uvedla, že základní životní potřeby mobilitu, tělesné hygieny, péče o zdraví a péče o domácnost hodnotí jako žalobkyní nezvládané, tedy ve shodě s posudkem posudkového lékaře OSSZ v Karvině. K dalším namítaným nezvládaným základním životním potřebám uvedla posudková komise následující:

- orientace – „je sdělena časová desorientace, občasné stavy zmatenosti v rámci povšechné aterosklerózy. Není doložen psychiatrickým, psychologickým či jiným odborným vyšetřením, tj. psychog. testací – patřičný kognitivní deficit, který by zakládal existenci trvalé desorientace v rámci praktické či úplné hluchoty, nevidomosti, středně těžké či těžké mentální retardace či demence. Nejsou dokumentována jiná těžká psychická postižení, která působí narušení duševních kompetencí s prokazatelnými dlouhodobými trvalými těžkými poruchami orientace, tzn. stavy se sociální desintegrací s neuvědoměním s určité reality apod.“
- stravování – „pokud je v odvolání sděleno, že žadatelka není schopna si jídlo uvařit, donést – přemístit po stole je ho schopna (tato situace se však připouští a nezohledňuje). Jídlo lze přenést i na chodítku s tácem nebo servírovacím stolku či případně na invalidním vozíku s tácem. Posuzovaná se sama nají, napije. Nalítí pití lze určitě realizovat po menších sklenicích.“
- oblékání a obouvání – „v odvolání sděleno, že posuzovaná není schopna si obléci spodní části oblečení a obuv, k tomu lze říci, že toto lze realizovat vsedě s využitím různých facilitačních pomůcek ev. použít suché zipy, vhodnou nazouvací zdravotní obuv atd.“
- osobní aktivity – „nelze v daném případě posuzované konstatovat absenci sociálně vztahového zájmového rámce, stýká se s rodinou, v rámci tohoto odstavce v sociálním šetření sděleno, že si nenakoupí, neuvaří – provádí rodina – bylo zohledněno, posuzovaná si jen umyje drobné nádoby, nevydrží dlouho stát, u činnosti sedět, sleduje TV – ovladač zvládne, v TV ráda sleduje pohádky, dále soutěžní pořady, dokumenty i seriály, čte jen krátce z novin i časopisů, luští osmisměrky s velkými písmeny. Lze konstatovat, věkově přiměřené osobní aktivity, rozhodně ne jejich absenci. Vzhledem k chybění závažné kognitivní poruchy typu střední – těžké demence není nutnost dennodenního vyřizování osobních záležitostí.“

Podle ust. § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb. ve znění zákona č. 366/2011 Sb. (po 31.12.2011) osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve

- a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,
 - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,
 - d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb,
- a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb. ve znění k 1.1.2012 při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby:

- a) mobilita,
- b) orientace,

- c) komunikace,
- d) stravování,
- e) oblékání a obouvání,
- f) tělesná hygiena,
- g) výkon fyziologické potřeby,
- h) péče o zdraví,
- i) osobní aktivity,
- j) péče o domácnost.

Podle § 9 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb. při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Podle ust. 9 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb. pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Krajský soud zhodnocením všech shora uvedených zjištění a skutečností dospěl k závěru, že žalovaný jakožto odvolací správní orgán, rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

V rámci odvolacího řízení, na jehož základě bylo vydáno konečné správní rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2017, vycházel žalovaný ze stěžejního důkazu a to z posudku posudkové komise MPSV ČR, který byl vypracován dne 2.2.2017. Jak vyplynulo z posudku posudkové komise, tato uznala žalobkyni osobou závislou na pomoci druhé osoby ve stupni I. (lehká závislost), neboť nezvládá celkem 4 základní životní potřeby a to mobilitu, tělesnou hygienu, péči o zdraví a péči o domácnost. Žalobkyně v podaném odvolání ze dne 30.8.2016 však namítala nezvládání dalších základních životních potřeb a to orientaci, stravování, oblékání a obouvání a osobní aktivity. Nezvládání těchto základních životních potřeb pak žalobkyně namítala i ve své žalobě nad rámec shora uvedených základních životních potřeb, které byly jak posudkem lékaře OSSZ Karviná, tak i posudkovou komisí MPSV ČR uznány jako nezvládané. Krajský soud vázán rozsahem uplatněných žalobních bodů k těmto dalším namítaným nezvládaným základním životním potřebám učinil následující závěry.

Základní životní potřebu orientace vymezuje příloha č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb., ve znění účinném od 1.9.2016 a to tak, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem,
2. mít přiměřené duševní kompetence,

3. orientovat se osobou, časem a místem,
4. orientovat se v přirozeném sociálním prostředí,
5. orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Žalobou bylo namítáno, že žalobkyně je desorientována časem, že má stavy zmatenosti, narušenou paměť a že trpí nedoslýchavostí. Dle záznamu o sociálním šetření v místě bydliště žalobkyně má žalobkyně špatný sluch, je proto potřeba hovořit hlasitě, zhoršuje se jí i zrak. Při čtení užívá brýle, zhoršuje se jí paměť, je orientovaná přiměřeně svému věku. Podle zdravotní dokumentace, jak uvedla ve svém posudku PK MPSV ČR, však u ní není doložen patřičný kognitivní deficit, který by zakládal existenci trvalé desorientace v důsledku praktické či úplné hluchoty, nevidomosti a taková těžká psychická postižení, která by měla za následek těžké poruchy orientace. Z těchto důvodů hodnotí krajský soud tuto žalobní námitku jako nedůvodnou.

Základní životní potřebu stravování a schopnost tuto potřebu zvládat vymezuje příloha č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb., ve znění účinném od 1.9.2016 tak, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny,
2. nalít nápoj,
3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji,
4. najíst se a napít,
5. dodržovat stanovený dietní režim,
6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu,
7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.

Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že není schopna si jídlo donést nebo uvařit, je schopna si jídlo pouze přemístit po stole. Není schopna si nakrájet tuhá jídla jako je maso atd. a není schopna si sama nalít pití, když udrží pouze velmi malou sklenici. K této namítané základní životní potřebě se v posudku posudkové komise uvádí, že se „posuzovaná sama nají, napije, celková příprava stravy - vaření byla zohledněna v rámci úkonů péče o domácnost. Nalítí pití lze určitě realizovat po menších sklenicích, tak jak je uvedeno v odvolání“ Krajský soud musí především poznamenat, že v odvolání žalobkyně mj. výslovně namítala, že si není schopna sama nalít pití, kdy udrží pouze velmi malou sklenici, také v záznamu ze sociálního šetření se uvádí, že žalobkyně pije z menší skleničky (0,2 l), pití si, ale nenalije a neudrží. Posudek tedy postrádá odůvodnění závěru, že žalobkyně je schopna nalít nápoj, tedy úkonu, který je nezbytnou součástí zvládání základní životní potřeby stravování. Součástí zvládání této základní životní potřeby je i schopnost rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat si ji. Neschopnost nakrájet si tuhá jídla jako je maso a další potraviny byla namítaná v rámci odvolání žalobkyně a je opětovně namítaná v její žalobě. Na tuto námitku posudková komise ve svém posudku nijak nereagovala a v tomto směru je posudek neúplný. Námitku nezvládání základní životní potřeby stravování považuje proto krajský soud za důvodnou.

Základní životní potřebu oblékání a obouvání a schopnost tuto potřebu zvládat vymezuje příloha č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb., ve znění účinném od 1.9.2016 a to tak, že

za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem,
2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit,
3. oblékat se a obouvat se,
4. svlékat se a zouvat se,
5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

Nezvládání této základní životní potřeby namítala žalobkyně v žalobě proto, že si nezvládne samostatně oblékat dolní svršky oděvů a obouvat se, svlékat dolní svršky oděvů a že není schopna se samostatně obouvat a zouvat. Stejným způsobem odůvodňovala nezvládání této základní životní potřeby i ve svém odvolání ze dne 30.8.2016. Podle záznamu ze sociálního šetření je žalobkyně schopna vhodného výběru oblečení a jeho správného vrstvení, obléká se vsedě a potřebuje k tomu větší časový prostor, v případě potřeby jí v tom pomáhá manžel. V domácím prostředí volí oblečení jednoduché na oblékání a to noční košili nebo nějakou domácí zástěru. Ven nevychází, není potřeba oblékat další svršky. Podle posudku PK MPSV ČR namítaná neschopnost oblékání spodní části oblečení a obouvání může být realizována vsedě a pomocí různých facilitačních pomůcek eventuálně s použitím suchých zipů a vhodné nazouvací zdravotní obuvi atd. Není proto možno učinit závěr, že žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí tuto základní životní potřebu nezvládala a krajský soud proto v této části nehodnotí žalobu jako důvodnou.

Základní životní potřebu osobní aktivity a schopnost tuto potřebu zvládat vymezuje příloha č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb., ve znění účinném od 1.9.2016 a to tak, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami,
2. plánovat a uspořádat osobní aktivity,
3. styku se společenským prostředím,
4. stanovit si a dodržet denní program,
5. vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

Ohledně této základní životní potřeby posudková komise uvedla, že u žalobkyně není možno konstatovat absenci vztahového rámce, když se stýká s rodinou, sleduje TV, krátce čte noviny i časopisy a luští osmisměrky s velkými písmeny. Dále uvedla, že vzhledem k chybění závažné kognitivní poruchy typu střední – těžké demence není nutno dennodenního vyřizování osobních záležitostí. Podle záznamu o sociálním šetření vyřizuje její osobní záležitosti a potřebné placení její manžel, léky jí u lékaře vyzvedává vnučka a ve správním řízení ji zastupuje na základě plné moci vnuk. V tomto směru žalobkyně v žalobě především namítala, že není své záležitosti a situace se sociálním životem ze zdravotních důvodů sama schopna vyřizovat. V doplňujícím podání ze dne 13.5.2017 zmocněnec žalobkyně k tomu blíže uvedl, že žalobkyně potřebovala z důvodu

neschopnosti pomoc při vyřízení propadlého občanského průkazu, převodu a přepisu nemovitosti, vyřízení svých záležitostí na poště, stejně tak jako i s probíhajícím správním řízením ve věci příspěvku na péči zmocněnce. Podle názoru krajského soudu je nezbytnou součástí posouzení otázky zvládání vyřizování záležitostí zhodnocení toho, zda je posuzovaná osoba tyto záležitosti schopna pochopit, orientovat se v nich, ale také je řešit na potřebném místě, tedy u příslušného správního orgánu, poštovního úřadu apod. Pakliže se s touto otázkou posudková komise vypořádala pouze tak, že u žalobkyně není nutno dennodenního vyřizování osobních záležitostí vzhledem k chybění závažné kognitivní poruchy typu střední – těžké demence, je dle názoru krajského soudu i v této části posudek neúplný.

Krajský soud závěrem poznamenává, že jako důvodnou nemohl uznat žalobní námitku spočívající v tom, že posudková komise MPSV ČR nepřizvala na své jednání žalobkyni ani jejího zmocněnce. Se zřetelem k ust. § 8 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., tuto povinnost posudkový orgán nemá, neboť vychází zejména z nálezů ošetřujícího lékaře, případně z výsledků funkčních vyšetření a výsledků vyšetření vlastního lékaře. Stejně tak podle ust. § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při posuzování stupně závislosti osoby vychází OSSZ ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a výsledků vlastního vyšetření svého lékaře. Jestliže tedy posudková komise vycházela při vypracování posudku z podkladové dokumentace, kterou považovala za dostatečnou, mohla posouzení zdravotního stavu žalobkyně a její schopnost zvládat základní životní potřeby učinit v její nepřítomnosti.

Se zřetelem k ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění, krajský soud neměl možnost v této právní věci vyžádat od posudkové komise doplňující posudek, jehož úkolem by bylo dodatečně podrobně odůvodnit žalobní námitky nezvládání základních životních potřeb stravování a osobní aktivity, příp. si vyžádat nový posudek jiné posudkové komise.

Za této situace krajskému soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení podle odst. 4 téhož ustanovení. Soud rozhodoval v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání. Žalovaný v dalším řízení bude povinen odstranit vady řízení, které spočívají v neúplnosti a tím i nepřesvědčivosti posudku posudkové komise MPSV ČR ze dne 2.2.2017.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci úspěšné žalobkyni v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení

rozhodnutí, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem,

pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 8. srpna 2017

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**